

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 188.

60de Møde.

Onsdagen den 8de Mai.

(Fortf.)

Justitsministeren (fortf.): Det er dog ganske klart, at naar det Forslag, som nu foreligger, gaar igjennem, kan det slet ikke forstaaes i Overensstemmelse med den oprindelige Lovbestemmelse; det vil slet ikke kunne udtales som en Fortolkning, men det maa absolut fremstaae som en Omstyrkelse af de i Overensstemmelse med Loven indgaaede Contracter. Den anden Deel af den provisoriske Forordnings § 5, indrømmer jeg vil maaskee snarere kunne ansees som et Indgreb fra Statens Side i bestaaende Contracter; men jeg indseer ogsaa, at dette dog ogsaa kan ansees som en Folge af de allerede bestaaende Lovbestemmelser; thi det er, som den ærede Ordfører sagde, kun en reen Consequents af den Pligt, som er paalagt Sognebestyrelsen til at skaffe Huusly til de i Sognet sig lovligt ernærende Personer; altsaa er dog ogsaa denne Bestemmelse aabenbart skeet i Medhold af de allerede bestaaende Lovregler og kan ikke paa nogen Maade siges at gjøre et saadant Indgreb i de bestaaende Contractsforhold, som nu tilsigtes. At Staten skulde være berettiget til at blande sig i de bestaaende Contractsforhold, fordi den allerede har givet mange Bestemmelser, som indskrænke Eiernes Ret med Hensyn til Dispositionen over deres Fæstegrunde, det kan jeg nu slet ikke see at kunne anføres i nærværende Sag. Thi det er vist, at Staten har gjort mange saadanne Indskrænkninger i Eiernes Dispositionsret; men det er Alltsammen kun saadanne Regler, som gjælde for Fremtiden, som Eierne have at rette sig efter, naar de bortfaste Grundene; men der er ikke, saavidt mig bekjendt, givet nogen saadan Lovbestemmelse, som kuldaster det allerede ifølge Contracterne bestaaende Forhold mellem Eier og Fæster. Det synes mig derfor, at, naar man saaledes

resumerer de Hovedgrunde, som ere anførte for det af Folkethinget vedtagne Forslag, saa maa man dog ved Siden af dem ikke see ganske bort fra de Grunde, der ere anførte derimod. Det kan ikke nytte, at man fra begge Sider bliver ved at anføre sine Grunde som aldeles utvilsomme; man maa sammenholde begge Parter eller begge modsatte Anskuers Grunde og Modgrunde. Naar man da kommer til det Resultat, at den ene Sides, den ene Anskuers Grunde ere overvældende, uagtet man derved tillige meget vel kan lade sin Vederparts Grunde ogsaa have deres Vægt, saa maa man naturligvis stemme efter sin Overbeviisning om hvad der er rigtigt, og da kommer man til det Spørgsmaal, om man dog ogsaa, dersom det ærede Landsting skulde komme til det samme Resultat som forrige Gang, derved skulde være udfat for at kjøre fast med Sagen, saaledes at den ikke kunde komme videre. Men det troer jeg virkelig, at der i alt Fald paa Sagens nuværende Standpunkt ikke er nogen Grund til at anvende. Den ærede 5te Rigsdagsmand for 9de Valgkreds (Schouw) har saa klart udtalt, at der ikke i nærværende Tilfælde synes at foreligge nogen Grund til at antage, at det af Folkethinget skulde ansees som en urimelig Vedhængen ved sine Anskuer uden Grund, saa at Sagen dermed ikke skulde kunne underkastes videre Drøftelse i al Benfælsighed. Der foreligger dog ganske vist i det af Folkethinget vedtagne Udkast er saa væsentlig Mangel med Hensyn til Redaktionen, at alene dette maatte give tilstrækkelig Anledning til en ny Drøftelse sammesteds. Det blev af mig ved Sagens sidste Behandling — dette Forslag fremkom først til 3die Behandling — paavist, at, saaledes som Udkastet var redigeret, vilde det i høt Grad give Anledning til Tvivl, om det endog netop ikke vilde stride mod de Anskuer, der vare udtalte under Forhandlingerne, idet det blot var de hidtil ind-